

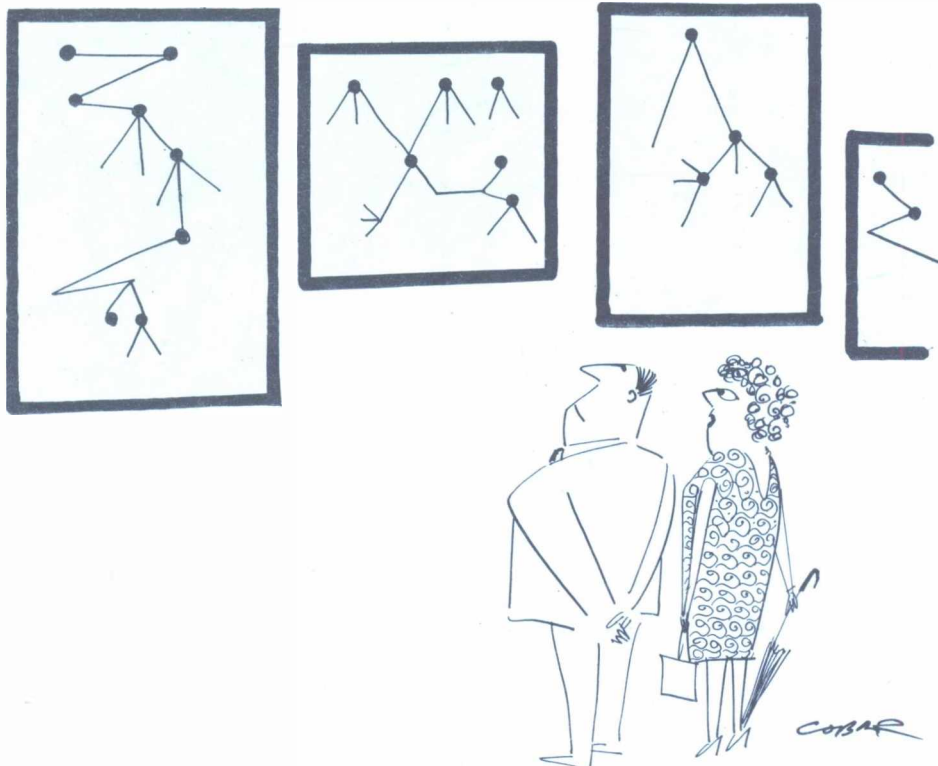

— Dacă ții morțiș să-l depășim și pe ăsta, atunci zi după mine: tatăl nostru, carele...

urzi ca

NELL COBAR

— la uite cîtă chimie trebuie să știe azi pictorii...

C. CAZACU

— Și de ce te-au «zburat»?
— Cred că am «ciripit» prea mult într-o ședință de producție...

SADI RUDEANU

— Bună dimineața!
— O, bună dimineața! Ce mai faci? Mă bucur mult că te văd!
— Și eu! Ai vreo treabă? Hai să stăm puțin pe o bancă!
— Treabă am pe la prînz! Să luăm loc! Și ce mai faci?
— Uite, cu ocupațiile zilnice! Mai ales în ultima vreme am și preocupări în plus, de cînd cu «Renault»-ul.
— Ai un «Renault»?
— Da! Tu n-ai nimic?
— Ba da! Un Fiat 1 100!
— Cam pe-acolo!
— Și cum e cu Renault-ul? Te împaci bine cu el?
— Da... Deși cam nervos!
— Ei, dacă știi să-l conduci, n-ai probleme!
— Nu-l am decît de vreo două luni!
— Serios? Și pînă acum două luni ce-ai avut?
— Un Fiat 600!
— Ei, e un pas serios înainte! Eu am Fiat-ul 1 100 de un an! Ce să fac, m-am învățat cu el! Deși și ăsta tot nervos! Dar i-am prins, ca să zic așa, «punctele nevralgice» și acum îl conduc destul de bine! În plus îl îngrijesc grozav!
— Sigur că e bine să-l îngrijești, dar mai ales trebuie să-l păzești! Ziua și mai ales noaptea!
— Nu, n-am grijă cu el! Spune, Renault-ul tău consumă mult?
— Nu, foarte puțin! Mai mult consum eu decît el, ha, ha, ha!
— Păi e și normal, ha, ha, ha! Doar tu-l conduci pe el, nu el pe tine!
— Asta ar mai lipsi! Dar Fiat-ul tău? Ai avut ceva necazuri cu el?
— Nu, de ce să mint! Se comportă bine, să

bat în lemn! Deși îmi spuneau niște amici că așa și pe dincolo, că să mă gîndesc bine, îmi dau seama că n-am făcut o alegere proastă!
— Cred și eu! Este totuși un Fiat 1 100, nu-i, ca să zic așa, Trabant!
— Află că mai întîi am avut un Trabant și m-am împăcat destul de bine cu el! Bineînțeles că Fiatul 1 100 e preferabil! Dar ia spune, pe unde ai fost cu Renault-ul?
— Ei, la mare, bineînțeles, pe urmă pe Valea Oltului, am cutreierat și cîteva orașe! Îmi amintesc, am văzut la hotelul din Cluj un Fiat 2 300 splendid! Mi-a lăsat gura apă!
— Ei da, sint grozave! Și?
— Ce «și»? Am plecat cu Renault-ul mai departe! Deși am avut de tras de pe urma Fiatului 2 300!
— Cum așa? De la cine ai avut de tras?
— De la Renault!
— Nu înțeleg!
— Ei, ce-i de neînțeles? Cică ar fi observat el că i-am făcut ochi dulci! Cred și eu, dragă, că mi-a plăcut mai mult! În primul rînd că Fiatul 2 300 era un brunet înalt, bine făcut, pe cînd Renault-ul meu e blond și asta e ceea ce nu-mi place la el! De altfel cred că o să termin! Am cunoscut ieri într-o familie un Fiat 1 300! Si cu ăsta cred că o să mă mărit; că vrea și el să se însoare, tu! Era și un Fiat 600 acolo, care mi-a cerut chiar mina pe loc! Dar nici așa să n-o luăm! Ce, o să trec de la Renault la Fiat 600, să mă retrogradez singură? Mă mărit cu o mie trei sute și gata!
— Sigur tu! A, uite că vine și Fiatul meu! Îți place? E ăla slăbuțul, cu ochelari!
— Hm, da, e drăguț! Atunci te las! Mai dă-mi tu un telefon, poate ieșim împreună! Au revoir!
— Pa, tu, și la mai mare!

Sonete

BUCUREȘTENE

STRĂZI

Și Poța-Tatu, Poța Nan și Tase,
Și Poța Rusu, Chișu, deopotrivă,
Cu maldări de prescură și colivă
Slujit-au nunți, botezuri, parastase.

I-a nemurit cetatea în arhivă,
Din loc în loc, la cite-un colț, pe case,
Și numele în urbe le rămase
Păstrat de providența milostivă.

Dar cine-au fost? Pe unde li-i cenușa?
În cari vremi umblau cu căldărușa?
Nu le mai știm nici fețele, nici graiul.

Plecați de pe meleaguri pămîntene
Îi cîntă străzile bucureștene
Și Poța-Petre le deschide raiul.

ACTRIȚA

Actriță matură de mult. Bigotă,
Păzește posturi, sărbători și denii.
Icoanelor aprinde mirodenii
Și are soț un domn cu redingotă.

O ștu timișoreni, arădenii...
Cu ea, spectacolul e o golgotă...
Dezastru... năvălire vizigotă,
Coșmar... apocaliptice vedenii...

Uzînd de felurite artificii
Se-mbătrînește pentru «beneficii»,
Întinerindu-se-n realitate.

Țucînd în cea din urmă premieră,
Avea cincizeci de ani de carieră
Și patruzeci și nouă, ca etate.

UN HAR CERESC

Un har ceresc. O binecuvîntare
Ne-a uns poezi. Mărire ție, muză!
Un lucru care nu mă prea amuză
Să-l duc la capăt. Nu mă simt în stare!

Cu manuscrise am umplut sertare,
Bibliotecă, redacții, fără scuză.
Pe drept cuvînt confrății mă acuză
Că n-am lăsat un loc și lui cutare.

Cîntînd pe Zmeu, pe Edipos, pe Hemon,
Mînat, cumplit, de-al elocvenței demon,
Sub zeci de pagini îmi aștern parafa.

Dictez mereu, cu furie divină...
Dar ce e bietul cititor de vină
Și el, dar mai ales dactilografa?!

CREDEAM CĂ SCRII CU LACRIMI ȘI CU SINGE

— «Să știi că nu te mai admir, poete,
De cînd mi-ai spus că faci pe mercenarul.
Lucrînd la masă cu dicționarul
De rime, liniștit, pe îndelete...»

La ore fixe, ca funcționarul,
Pe file albe, ordonate, nete,
Îți execuți comanda de sonete
Cum își cultivă pomii, grădinarul.

Nu crezi în inspirație, în muză...
Ai numai meșteșugul călăuză
Nu smulgi, rănit, accentele iubirii.

Credeam că scrii cînd inima se frînge,
Îndurerat, cu lacrimi și cu singe...»

— «N-ai vrea, cumva, să-mi fac și harakiri?!»

DIALOG

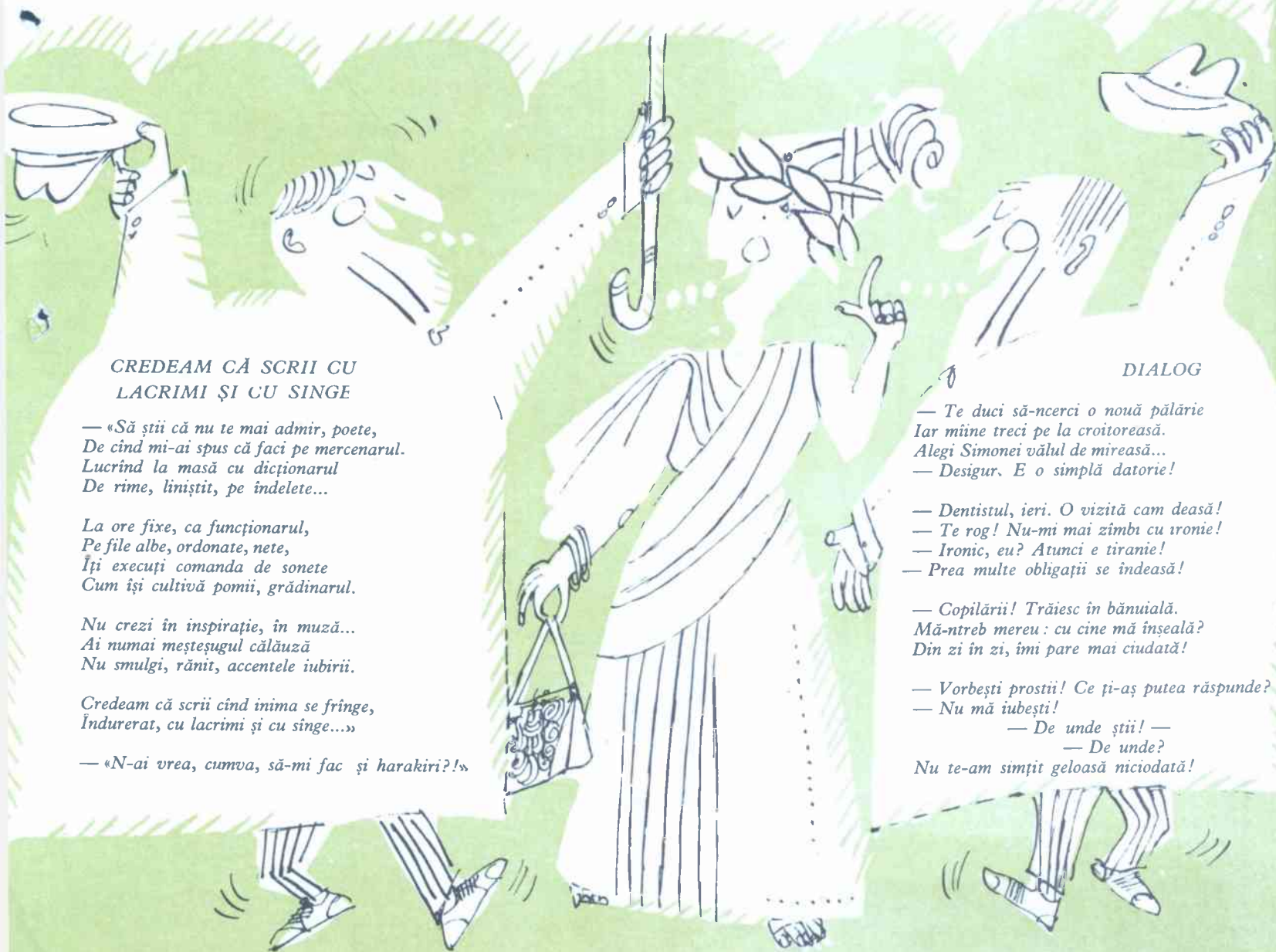
— Te duci să-ncerci o nouă pălărie
Iar mîine treci pe la croitoreasă.
Alegi Simonei vălul de mireasă...
— Desigur. E o simplă datorie!

— Dentistul, ieri. O vizită cam deasă!
— Te rog! Nu-mi mai zîmbi cu ironie!
— Ironic, eu? Atunci e tiranie!
— Prea multe obligații se îndeasă!

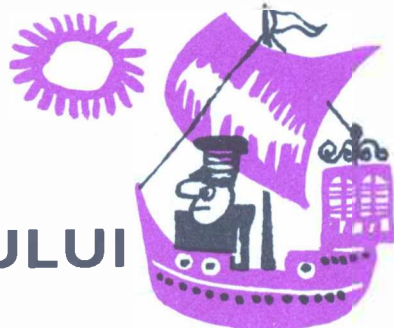
— Copilării! Trăiesc în bănuială.
Mă-ntreb mereu: cu cine mă înșeală?
Din zi în zi, îmi pare mai ciudată!

— Vorbești prostii! Ce ți-aș putea răspunde?
— Nu mă iubești!

— De unde știi! —
— De unde?
Nu te-am simțit geloasă niciodată!

STUPIDA MOARTE A AMIRALULUI

— la să văd ce lucruri noi ți-ai mai făcut.
(O voce din șifonier): — Nu și-a mai făcut nimic...

*Un amiral, abandonându-și dana,
A reușit în cursul unei veri
Să curețe complet Mediterana
De fauna piraților berberi.*

*Treizeci de lăzi cu ghinturi ferecate
A ridicat din Insula Comorilor
Umplute cu ducați și nestemate
Pe seama jefuirii negustorilor.*

*Și a cules din stîncile aride
Ostatecii cu nume mai sonor
Și cîteva domnițe cam gravide
Redindu-le familiilor lor.*

*Din cronica acelor vremi se știe
Că restul de captivi a fost lăsat
Să-ntemeieze-aci o colonie
Care de fapt nici nu s-a-ntemeiat.*

*Iar amiralul — perlă-n țara sa —
Scăldîndu-se-odată-ntr-un-pîriu,
Fu săgetat de-o criză de damba
Și s-a-necat în apa pîn' la briu.*

*Ca umorist din epoca atomică
Și cam lipsit de intuiție magică
Aș vrea să știu dacă-ntîmplarea-i comică.
Și dacă-i comică de ce nu-i tragică?*

P.S. Și dacă-i tragică de ce nu-i comică?

CARTE POȘTALĂ CĂTRE UZINA „GRIVIȚA ROȘIE“ BUCUREȘTI

Și uite că ne întîlnim, dragi tovarăși, pe calea spinoasă a scrisului satiric. E adevărat că dumneavoastră, datorită succeselor obținute, v-ați aflat foarte adesea și pe calea scrisului elogios, dar ce să-i faci? N-duce anul ce-aduc lipsurile.

Și nouă, iubiți tovarăși, iertați-ne, dar asta ne este specificul: cum simțim vreo deficiență, pac cu ea la gazetă! Pac cu ea la «Urzica». Pac o caricatură sau pac un foileton! Și, din pac în pac lucrurile se îndreaptă. Dar iată despre ce «pac» e vorba în materialul de față:

Am aflat că în magazinele uzinei își dorm somnul, nu știm dacă cel de veci, în orice caz un somn zdravăn care ține de mulți ani, sumedenie de materiale care nu vă aduc nici un folos, dar care ar putea aduce fericirea altora. La loc de cînte figurează 34 butelii de aragaz!... Zac uitate din 1960. Și butelia este, doar ați aflat, credem, un articol foarte apreciat. Dacă dumneavoastră, dragi tovarăși, n-ați aflat lucrul acesta, consultați-vă soțiile dumneavoastră!... Sau mai bine renunțați. Dacă prind de veste tovarășele voastre de viață și de aragaz despre atitudinea voastră retrogradă față de aceste articole, ni-e teamă că se lasă cu divorț... Ca să nu mai vorbim despre cei 743 segmenti care moțăie în magazine din 1962 alături de un tub Roentgen, care zace din 1963 fără nici o rază. De speranță. Asta ar fi una la mină. Acum dați-ne, vă rugăm, și mina cealaltă, fiindcă n-am terminat. Să discutăm cîteva clipe și despre proiectarea ambalajelor care s-a dovedit uneori defectuoasă. Un singur exemplu. (Dacă vi se pare puțin, pe celelalte vi le vom telefona la cerere). Ambalajul unei comenzi ce trebuia expediată beneficiarului prin C.F.R. a fost atît de bine proiectat și dimensionat, încît iată cum s-au succedat evenimentele:

Comanda gata ambalată a fost încărcată în vagon, trenul a pornit iar dumneavoastră ați strigat din urmă «drum bun». Și într-adevăr așa a fost: drum bun... Dar numai cîteva kilometri. La primul pod de cale ferată locomotiva a pufăit scurt și a oprit! Ce se întîmplase?... Lipsiți

de imaginație, cei care au lucrat podul de cale ferată l-au proiectat mai îngust decît ați proiectat dumneavoastră ambalajele în chestiune, așa că în acea clipă nu existau decît două alternative: 1) ori să fie... demolate parapetele laterale ale podului, să poată trece ambalajele și 2) ori să facă trenuțul cale întoarsă. Susțin gurile rele că dumneavoastră ați încercat și o a treia metodă, aceea a autosugestiei. Ați început astfel să fredonați cu persuasiune trenului oprit: «du-mă trenule departe», «a plecat un tren din gară», «glasul roților de tren». Totul a fost însă zadarnic. «Glasul roților de tren se pierduse pe teren, nu putea porni iubitul, c-a fost mare gabaritul, și se-ntoarse la triaj, din motiv de ambalaj»...

Treaba asta a fost a doua la mină. Acum procurați-ne, dragi tovarăși, încă o mină, fiindcă avem și o a treia chestiune la mină. Faceți-ne rost, tovarăși, de încă o mină peste plan! Hai, că vă pricepeți la asemenea depășiri abracadabrante. Și iată, am intrat pe nesimțite și în cea de a treia problemă: cea a majorării scriptice și neadevărate a planului. Să exemplificăm: piese care în scripte figurau ca producție îndeplinită în martie, nu erau terminate nici în mai. În compensație, alte piese care erau «terminate» scriptic în aprilie își mai așteptau toaleta la sfîrșitul lui mai!... E ca și cum, dragi tovarăși, aflîndu-vă în deplasare, ați primi cite o telegramă de la soțiile dumneavoastră: «Vino urgent, născut băiat. Să fie cu noroc»; veniți urgent acasă, strigați fericit din prag: «Unde-i băiatul?» și aflați că băiatul și-a aminat sosirea pentru lunile viitoare. În schimb mamoșul cu ideea, a avut, conform telegramii, realizări și depășiri pe perioada în curs. Care depășiri se cifrează la cinci milioane. De lei, nu de prunci, că acum nu mai vorbeam de medici.

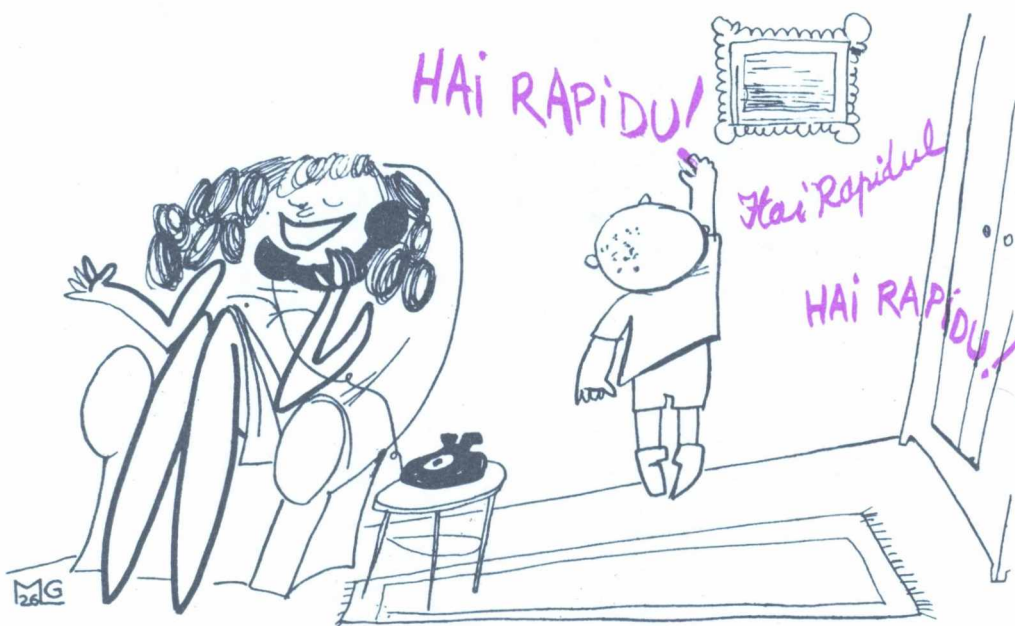
Dragi tovarăși, dacă mai aveți și altele de adăugat, vă așteptăm. Veniți urgent.

Să fie cu noroc!
«URZICA»
pt. conf. AL. VIANU

— Accident de muncă: a pierit în timp ce săpa groapa altuia.

MIHAI GROSU

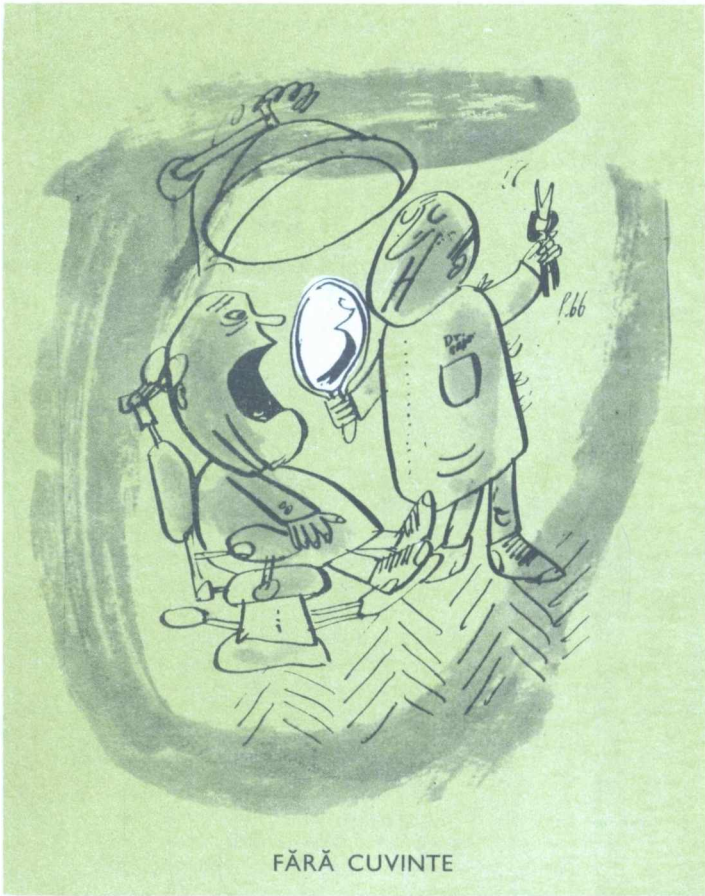
— Gigel? De-abia a început școala și a și învățat să scrie!!

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

*Din însemnările
unui chibiț*

- Nicăieri nu se mănincă mai bine ca la masa altora.
- La table — când jucătorul în spatele căruia chibițești, dă «ghelă» — de două ori pe rînd apleacă-te sub masă și fă-te că îți legi șiretul de la pantof.
- N-am mîncat nimic mai hrănitor ca măslinile de la țuca prietenilor.
- La nunta unui amic n-ai nevoie să fii invitat. E destul să fii prezent.
- Un adevărat chibiț n-are stare civilă. Are numai civili cu stare.
- Nu vorbi neîntrebat și taci cînd ți se pun întrebări.
- Învăță-te să te ștergi la gură cînd termină de mîncat cel care te-a poțuit la masă.
- Chibițul nu cere. Obține.
- Nu ești obligat să cunoști tot. E suficient să cunoști pe toți.
- N-am avut, în viața mea, telefonul meu. Numai pe-ale altora.
- Cînd știi că e o petrecere la un cunoscut care nu te-a invitat, înființează-te la ora mesei ca să-i aduci un obiect uitat în ajun și care, bineînțeles, nu-i aparține fiindcă nici nu există.
- Cea mai bună relațiune într-o familie e bucătăreasa.
- Cînd ți se însoară un prieten cu o urită, suride ca un ginere în locul lui.
- Un chibiț care se respectă, e de meserie invitat.
- Cînd ești intim într-o familie, trebuie să știi trei lucruri: să minți la telefon în locul gazdei, să te prefaci că adori copiii și să știi să schimbi butelia de aragaz.
- Chibițul cu conversație vorbește numai în gînd.
- Cînd prietenul tău a mîncat prea mult, ia tu un bicarbonat de sodiu.
- Una e să te ștergi la gură și alta să te ștergi pe bot.
- Caută-ți prieteni de talia ta, ca să ți se potrivească hainele cînd le ceri împrumut.

FĂRĂ CUVINTE

*E prima serenada și poate cea din urmă
prin care mă încumet să-ți cînt, iubirea mea.
Mi-i glasul anacronic și jazz-ul îmi sugrumă
întîrziat acordul sub lespeda de nea.*

*Mă iartă dacă lira nu are baterie,
trompete trepidante din sunător argint,
e ca o lună albă prin nori de reverie
și-n loc de corzi lungi fire din părul tău ahnt!*

*Mă iartă dacă-mi place vetusta melodie
și nu modernul «du-ba» sau «Hei, hei, hei and twist»
cînd ritmic sparge un cer de poezie
și stelele curg cioburi pe giulgiul nopții trist.*

*Eu mă strecur sub geamu-ți cu rouă pe ghitară,
magnetofonul poate ar fi mai adecvat
sau pick-up-ul pe care-l ascuți seară de seară,
dar eu rămîn același romantic demodat.*

*Nu vreau scări de mătasă din mină să-ți coboare,
nici din balcon să-ți cadă promișătorul crîn,
ci doar să-mi spui în șoapte atît c-ai fost în stare
să te-nfiori o clipă... puțin... cît de puțin...*

*De-ai spune «da», atuncea o altă serenadă
n-aș mai cînta sub stele în viața nimănui,
aș sparge și ghitara cu primii zori în stradă
de-ai vrea măcar în glumă un «da» atît să-mi spui!*

*...De-aș scri o serenadă, așa și-aș spune poate
sau chiar cu mult mai multe sub cerul simîlu,
dar teamă mi-i că stilul naiv mi-l vei socoate
de-aceea niciodată, îți jur, că n-am să-ți scriu!*

EVOCĂRI IEȘENE

DEBUTURI

Un scriitor, un actor, un cîntăreț, mai curînd își uită data nașterii, care oricum e trecută în buletinul de populație, decît nașterea artistică: debutul.

A fost firesc ca Iașul să cunoască zeci și zeci de debuturi, unele fericite, altele poate ceva mai puțin, dar toate emoționante în felul lor.

Să încercăm a re-trăi citeva:

În 1887, George Enescu avea 6 ani cînd a fost adus de tatăl său la Iași și pus să cînte în fața profesorului Eduard Caudella. La început copilul a refuzat, invitîndu-l pe profesor:

— Cîntă mai întîi matală, să văd ce știi.

Caudella s-a executat fără supărare, după care a cîntat și Enescu. A fost primul concert și cel care i-a hotărît cariera deoarece a fost pus să învețe notele și după un an trimis la Viena.

În 1898, cînd avea 17 ani, a ținut să-i ofere lui Caudella un al doilea concert, executîndu-i și compoziții proprii. De astă dată au cîntat împreună.

În 1927, cu ocazia unui turneu prin țară, Enescu aflînd că văduva primului său profesor nu are nici un fel de pensie, veni la Iași și întreaga rețetă a concertelor sale o oferî pentru ajutorarea bătrînei. Cu acest prilej a povestit și amintiri despre... debutul său din 1887.

Îi dau cuvîntul marelui și regretatului actor Constantin Ramadan, reproducînd dintr-un interviu pe

care mi l-a acordat în toamna lui 1930, după succesul raportat la Iași cu comedia «Potasch și Perlmutter» în regia lui Aurel Ion Maican:

«În primul meu an de teatru am fost propus să fiu dat afară pentru că aveam părul roșu. Era toamnă, imediat după deschiderea stagiunii. Disperat, am ascultat sfatul unei cucoane și am făcut o fiertură de nuci verzi, ca să capăt păr negru pana-corbului. Numai că a ieșit verde, un verde oribil. Am fost nevoit să mă rad pe cap.

Debutul ca actor l-am făcut în «Zile vesele după război» de Mihail Sadoveanu în care jucam un rol mic, neobservat. Dar plecăm în turneu și la Dej se îmbolnăvi Boldescu. Rolul lui, un profesor de filologie, îmi fu trecut mie. Actul doi se petrecea la o serată, toată lumea în frac; eu, de unde? Îi veni lui N. Meicu ideea să-mi împrumute fracul lui, deoarece nu ne întîlneam în scenă. Trebuia numai să mă costumez în cea mai mare viteză. Dar ce să vezi, nu aveam cămașă albă. Era sărbătoare, magazinele închise, ce te faci? Caut o coală de hîrtie și îmi pictez un plastron. Băgat cu dichis sub vestă, mergea. Numai că schimbarea fracului făcîndu-se anevoie, pierd replica de intrare și disperat năvălesc în scenă, fără să mai țin seama de nimic. Hîrtia sare pe podea, eu mă timpesc, buchetul pe care îl aduceam îl dau socrului în loc de viitoareii logodnice și iese o halima din întregul act. Nu numai sala, dar și cei de pe scenă erau pe

jos de ris. Am cules aplauze la scena deschisă, primele mele aplauze.

A doua zi, la Oradea, purtam demn o cămașă albă, impecabilă. Dar aplauze n-au mai fost».

Piesa era o comedie în trei acte și avea un titlu atrăgător: «10 000 lei recompensă».

Cu toate acestea, modesta sală a cinematografului transformată ad-hoc în sală de teatru, cu greu se umplu pe jumătate. Poate din lipsă de publicitate, poate din lipsa unor nume răsunătoare. Era un spectacol de amatori.

După primul act sala se încălzi întrucîtva, iar în decursul celui de al doilea jocul celor doi tineri interpreți recoltă aplauze.

Numai că în pauza ce urmă, cineva ieși la rampă și ceru scuze publicului: actul trei nu va mai fi jucat.

Ce se întîmplase? Proprietarul sălii a oprit spectacolul pentru neplata chiriei contractate. Deoarece din vînzarea biletelor nu se achitase decît jumătate din sumă, proprietarul se răzbunase pe autor tăindu-i ultimul act, adică tocmai acela în care se lămurea ce-i cu mult rîvnita recompensă.

Resemnat, publicul a aplaudat și pentru cele două acte și a plecat acasă cu o amărăciune ce nu se datoră nici subiectului piesei și nici interpretării.

Debutantul era un elev al liceului Internat din Iași. Se numea Beligan N. Radu.

AUREL LEON

NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

Cleopatra

PIESĂ ÎN DOUĂ SUPERSERII, DUPĂ
SUPERFILMUL CU ACELAȘI SUPERNUME

I. AVIAN

PERSONAJE: Corul antic, Prezentatorul contemporan, Regina-mumă: Cleopatra.
Amant I: Iulius Cezar. Amant II: Antonius. Amant III: dispărut.

COR: O zei fără de moarte, precum și zei defuncți,
O zei atotputernici și voi, o zei adjuncți,
Zei antici din Egipt din Roma și din sud
V-aducem ca omagiu, un film din Hollywood.
Un film de patru ore, când liric, când dinamic,
C-o Cleopatră bine și-un Cezar panoramic.
C-o Cleopatră-a-ntiia, cu zîmbetul lasciv,
Cu toc cui în picioare, și-n păr cu fixativ.
Veți admira pe-un Cezar, care plecînd spre țară
Îi lasă dinsei tronul și-o pensie-alimentară,
E dragostea fierbinte a celor doi în cauză
Amor în două serii și fără nici o pauză.
O zei! Apare Cezar cu-ntregul protocol,
Începe seria-ntiia. Biletul la control.

Seria I

PREZ.: Alexandria-și plînge al ei prea trist destin.
Ea s-a predat căci are un rege cam cretin.
Iar regele acesta — din film a reieșit —
Că are ca prim sfetnic un eunuc timpit
Ce mi se pare mie, după înfățișare,
Că-i eunuc sârmanul, din cap pînă-n picioare...
Regentul are-o soră, jignită-n chip profund
Că fuse criticată cu un picior în fund!

COR: Regină vitregită! Ce crudă anateme!
Un nas atît de mare să fie scos din schemă!

PREZ.: Ea fratele-și insultă: «ah, focul să te ardă
Că mi-ai ciupit coroana și zac sus la mansardă!»
Dar filmul o salvează, și nu mai sînt deci sceptic:
Apare mindrul Cezar! Voinic și epileptic.
Pe loc ea-i dă tircoale, dar Cezar n-o primește.
(Așa o fi. Scenariul doar nu ne aiurește).

COR: La Biblioteca mare, incendiul e în toi.
Spre Cezar urlă Cleo: «mi-ai ars volumul doi!»

CEZAR: O mica mea regină, cu fața diafană,
Zeiță pămîntească, tu, Venus egipteană,
Am poposit la tine, ca un cuceritor
Cu trei legiuni și-Antonius, un tip tehnicolor,
Să-ți trec al tău imperiu prin foc și prin berbece,
Să-nalț o Romă nouă...

CORUL: Și cu sergentul zece.

CEZAR: Dar mindra ta făptură, m-a năucit de tot
De azi tu ești regina, că frat' tu-i idiot
Să fie sărbătoare! Să bată darabana!
Legiuni! Aduceți tronul și ajustați coroana.
Iar ție, scumpă doamnă, îți cad, sclav, la picioare,
Îți vreau domnie lungă, te pup și la mai mare!

CLEO: La pieptul tău, mărite, mă simt ca pusă-n priză,
Mai strînge-mă o dată!

CEZAR: Așteaptă! După criză!
Antonius! Generale! O zei slăviți și sfinți,
Pumna-l vreau în gură, că iar scrișnesc din dinți!...

CLEO: Aceeași boală, Cezar, avea și Macedon,
Dar medicii-l tratară cu hidrocozion.

CEZAR: Mi-am revenit, o, Cleo!

CLEO: Și-acuma încotro?

CEZAR: Să ne-odihnim, regino, în hol, pe studio!

CLEO: Să ne-odihnim, Mărite, că ești la față mov,

Dar nu în hol, voinice. Mai bine în alcov.
Hai sclavi, stingeți lumina! De nu, la lei v-arunc!
Că Cezar vrea să doarmă!
Deci vom avea un prunc!...

COR: O zei, văzut-ați filmul, și știți ce-a fost în rest.
În brațe-a strîns-o Cezar, și... alea iacta est!

* *

Voi muze minunate și proaspete ca roua
Nu ne lăsați în pană, acum, la

Seria a II-a

PREZ.: Aveți în fața voastră răspunderi mari, o muze!
Nu deturnați Istoria, ca lumea să v-acuze.
Ce s-a-ntîmplat cu Cezar? Dar mindra egipteană
Cum a născut? Cu bine, sau cu cezariană?
Istoria vă obligă să știți clar, nu prin zvon.
Istoria vă obligă. Și «Fox-Movieton»!...

COR: Vă mulțumim, o, muze, că ne-ați luat în seamă.
Deci Cezar este tată și Cleopatra mamă!
Sunăți trompeți și trîmbiți, sunăți curteni din surle,
Să sune forte jazz-ul și clopotele-n turle
Căci Cezar — pentru Roma — din nou s-a îmbarcat
Lăsînd pustiu-n urmă, și-un prunc neînțărcat...

PREZ.: Suspină Cleo, însă, vai! Cezar se îmbarcă
Antonius ia notițe și fușt, și el în arcă.
Secvența următoare, filmată cu mîgală,
Pe Cezar ni-l arată. Primire triumfală!
La Roma îl așteaptă grămezi de comandanți,
O soață cam lălie și cinci mii figuranți!
Urale, bucurie și focuri de petarde,
Dar oful său din suflet parcă mai crunt îl arde.
Și-n ochii săi, foști ageri de brav cuceritor,
Ghicim o astenie de tip tehnicolor.
El simte că în juru-i dușmanii-au manevrat,
Că senatorii vitregi s-au înșeles pe blat.
Absent, temutul consul, e fiert ca un pui fript
Ar vrea să-și facă iară concediul în Egipt.
Alte probleme n-are, acest om de oșel,
Doar una îl frămîntă: ce face Cezărel?
O fi în clasa treia? O fi în clasa patra?
O fi luat mențiune? Ce dreghe Cleopatra?
Desigur, ar aduce-o să viziteze Roma,
Dar ce te faci cu soața? Dac-o apucă coma?
O, vrednic generale, simți cum îți ieși din fire
Istoria nu confirmă o astfel de-ntîlnire.
Dar iată, scenaristul ți-oferă o salvare:
O vei vedea pe Cleo, așa, prin derogare!...

PREZ.: Apare Liz la Roma. Primire strălucită.
O vezi pe lady Cezar cum face hepatită.
Pe-un tron măreț, ea! Cleo! Urcată sus cu cricul!
3 000 de sclavi o poartă. Și-alături ăla micu'...
Romanii o aklamă! Romanii nu spun «nu»!...
Și-a doua zi cînd Cezar mergea la randevu
Să soarbă, precum omul, din a iubirii cupă,
Vrăjmașii izbitură al vieții fir să-l rupă!
Vai, crud destin se-abate pe biata egipteană,

(Continuare în pag. 12)

LITERELE

*Litere mari, litere mici
Se adună aici
Pe coala albă de hirtie
Pe care un om își inchipuiă că scrie...
De fapt literele evadează în secret
Din alfabet
Și se-nțînesc unele cu altele:
Scundele cu înaltele,
Dolofanele
Cu diafanele,
Mustăcioasele
Cu rasele,
Tocitele
Cu ascuțitele...
Unele se salută ceremonios,
Altele zburdă voios,
Dar toate cu nesaf
Se prind de braț
Și pornesc pe coala albă,
Dalbă,
Alcătuind fel și fel de cuvinte,
Tot ce le trece prin minte:
Ascetic,
Magnetic,
Bufă,
Trufă,
Iubită,
Dinamită,
Sideral,
Mineral,
Crepuscular,
Lunar,
Veac,
Dovleac,
Covrig,
Strig,
Cucurig...
Pe urmă obosite de atîta plimbare
Se duc toate la culcare*

CĂMAȘA PORTOCALIE

de H. BENADOV
(R.P. BULGARIA)

Ilia Popiliicev, contabilul fabricii de textile, venise într-un sutlet să-mi dezvăluie un secret: «La magazinele POPULARE a fost pus în vânzare un stoc de cămăși noi. Culori excepționale. Grăbește-te, pină nu se epuizează!»

Noutatea a adunat, ca la comandă, din toate camerele, întreaga suflare bărbătească a cvartalului unde locuiesc cei trei frați ai subsemnatului, văru-meu, cumnatu-meu, unchiul nevastă-mi, plus cei doi studenți (flotanți), plus bineînțeles — Nicolae, actorul de la estradă, marele amator de culori extravagante. (Odată apăruse într-o cămașă de culoarea... între cărmiziu și nedefinit — trecută însă și prin restul posibilităților curcubeului — lăudându-se că-i fusese trimisă cu mari sacrificii de către nu știu ce rubedenie din statul Oklahoma...).

Nu e de mirare deci că actorul nostru l-a monopolizat — pur și simplu — preț de vreo zece minute pe Ilia Popiliicev, pentru o convorbire strict confidențială, după care a țișnit din încăpere ca un glonte, năvălind pe scară în jos.

S-o recunoaștem cinstit: noutatea a produs în casa noastră o adevărată efervescență. Motivul nu era acela că ne-am fi dat în vînt după culori abracadabrante, ci... pur și simplu pentru că se întimplase ca în acea epocă să avem nevoie de cămăși.

Așa s-a făcut că am ieșit și eu în oraș și că m-am pomenit întrebîndu-mă la care magazin POPULAR să intru.

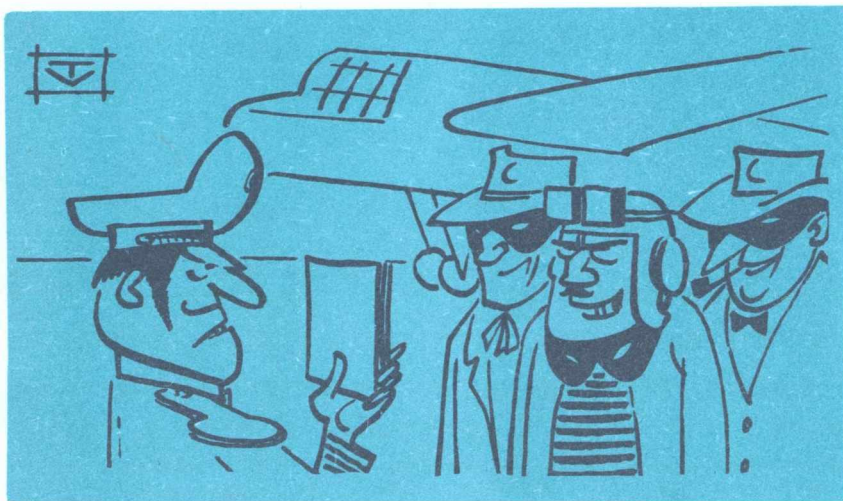
Ziua era senină. Se simțea respirația primăverii, iar pe străzi se revărsase parcă toată populația capitalei. «Aici!» — m-am hotărît eu, după o privire în vitrina celui mai apropiat magazin. Am intrat. Larmă. Îmbulzeală. Vînzătoarele (perfect educate), vorbeau mai mult decît politicos și, s-ar fi spus că-și dădeau toate silințele să smulgă din mîna cumpărătorilor banii (de care aceștia nu păreau a fi prea dispuși să se despartă).

Am pătruns în secția «lenjerie bărbătească». — Dumneavoastră, o cămașă elegantă, da? — mă întîmpină o blondă cu halat albastru, ochi verzi și zîmbet roz.

— Da! — m-am minunat. (Cum de ghicise?)
— Îmi pomeniteți să vă aleg eu ceva potrivit?
— Mda, desigur, desigur! m-am bilbiit emoționat, îndreptîndu-mi cu un gest reflex cra-

Autoritățile braziliene au sechestrat pe aeroportul din Brazilia un avion bimotor înmatriculat în S.U.A. ale cărui documente de identitate nu erau în regulă.

V. TIMOC

— De ce zburați, boys, cu legitimații false?!
— Wall-Street-ul a neglijat să elibereze legitimații profesionale contra-banșitorilor de materiale radioactive...

ORDINEA CONTRA DREPTĂȚII

Guvernul rasist al Rhodesiei are un ministru al justiției, care este d. Lardner Burke, precum și un ministru al ordinii publice, care este tot d. Lardner Burke. Între cei doi miniștri reuniți într-o singură persoană s-a născut, după toate aparențele, un conflict ascuțit.

Cel puțin, așa s-ar spune.

În calitatea sa de cel mai înalt dregător al justiției, d-lui Burke îi revine datoria de a apăra dreptatea. Dar d-sa trebuie să apere în același timp și ordinea publică, care, în Rhodesia, nu are nici în clin, nici în mîneacă cu dreptatea. Și atunci ministrul de justiție Burke se dă respectuos înapoi în fața ministrului ordinii publice Burke.

Ultima lor întâlnire a avut loc cu prilejul unor alegeri municipale ținute în suburbiile capitalei. Partidul în fruntea căruia se află primul ministru Ian Smith și care se intitulază «Frontul rhodesian», era sigur de victorie: mai întii pentru că de votat nu votează

decît albi și al doilea pentru că opoziția este într-adevăr tratată cu mînuși, așa cum afirmă propaganda oficială, dar cu mînuși de box. Dar, spre marea lui surprindere, «Frontul rhodesian» a suferit o usturătoare înfrîngere pe frontul electoral. Lista alcătuită de Asociația civică a candidaților a cucerit de două ori mai multe locuri decît lista guvernamentală.

Ca ministru al justiției, d. Burke nu avea nimic de spus: alegerile se desfășuraseră conform legilor promulgate de propriul lui departament. Ca ministru al ordinii publice, el nu putea privi însă lucrurile cu aceeași seninătate, căci Asociația civică este o grupare cu idei primejdioase. Ea susține, printre altele, că marea majoritate africană a populației din Rhodesia ar trebui să se bucure de aceleași drepturi ca și mica minoritate europeană.

Așadar ministrul ordinii publice a intrat în acțiune. El a dispus arestarea a nouă profesori și zece studenți de la Universitatea din Salisbury, unii pentru că figuraseră pe lista

Asociației civice, alții pentru că-i votaseră.

Iată și dialogul, care ne imaginăm că trebuie să fi avut loc între cei doi miniștri:

— Dragă Burke, măsura pe care ai luat-o e cam ilegală.

— Ia mai slăbește-mă, Burke.

— Să n-avem buclucuri, Burke. Printre profesorii arestați sînt și cîțiva cetățeni străini.

— Îi privește, Burke! De ce sînt de partea negrilor?

— Burke, totuși...

— Ascultă, Burke, nu profita de faptul că ești una și aceeași persoană cu mine! Mai bine-ai emite un decret care să aranjeze lucrurile din punct de vedere legal.

Și ministrul de justiție a făcut ca de obicei pe plac ministrului ordinii publice. Cit ai spune «Burke» a apărut un decret care nu numai că permite *post factum* arestarea profesorilor și studenților, ci deschide și perspectivele unor noi arestări viitoare.

N. AURELIU

N. GĂLĂTEANU

a fi, sau a nu fi

Pentru prima dată pilotul și-a pus hamletiana întrebare atunci cînd avionul lui a fost lovit de schija unui obuz de artilerie antiaeriană. Dieter Dengler sosise abia de trei zile la Saigon și își inchipuia probabil că o misiune de bombardament deasupra teritoriului R.D. Vietnam e o excursie de agrement. Păreră i s-a schimbat brusc, din clipa în care a început să cadă. Atunci s-a ivit alternativa: a fi sau a nu fi supraviețuitor.

A fost. Cu un femur și cîteva coaste rupte, cu pielea feței cam pirlită și cu moralul zdruncinat rău, Dieter Dengler a ieșit viu de sub dărîmăturile avionului. Viu, prizonier și cu un pașaport în buzunar. În el scrie negru pe alb că Mister Dengler este de fapt Herr Dengler.

Cu alte cuvinte, că pilotul avionului american e cetățean al Republicii Federale Germane. Iată cea de a doua oară cînd i s-a pus lui Dieter Dengler problema a fi sau a nu fi și ce anume este.

De aci încolo în rolul lui Hamlet a intrat ziarul vest-german de extremă dreaptă «Deutsche Soldatenzeitung». Și trebuie să recunoaștem că l-a jucat cu brio, fiind incomparabil mai nehotărît și mai contradictoriu decît celebrul erou al lui Shakespeare.

«Deutsche Soldatenzeitung» a debutat printr-o replică extrem de categorică: nu există nici un om în R.F.G. pe care să-l cheme Dieter Dengler și care să fi plecat în Vietnam. Dar n-au trecut decît două zile și cotidianul a făcut marșarier: ba da, există, dar n-a plecat la Saigon ca pilot, ci ca reprezentant de comerț. S-a mai scurs o săptămînă și a venit o nouă rectificare: ba ca pilot a plecat, dar civil, nu militar.

Bănuim că cititorii lui «Deutsche Soldatenzeitung» așteptau fiecare număr cu sufletul la gură: cine și ce mai e Dieter Dengler. În cele din urmă, ei au aflat că tînărul vest-german cu acest nume făcuse lungă călătorie cu intenția precisă de a se angaja ca mercenar în aviația americană. Dar (firește, este prezent la apel și un «dar») scopul lui final era de a deveni cetățean al Statelor Unite.

În concluzie și cu cea mai deplină seninătate «Deutsche Soldatenzeitung» afirmă că, din moment ce Dengler voia să devină american, poate fi socotit ca și american. Și pașaportul care dovedește că e efectiv vest-german? A, pașaportul nu-i decît un suvenir, pe care pilotul îl ținea în buzunar din sentimentalism.

De unde au aflat acest amănunt redactorii cotidianului, nu se știe. Lor nu li se aplică direct dilemă prințului Danemarcei, ci mai curînd o variantă a ei: a da sau a nu da din colț în colț.

V. TIMOC

Chombe «își» bate capul cum să revină la putere în Congo...

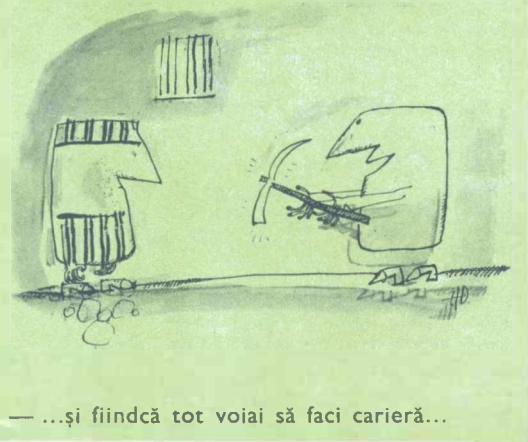
Gestionarul Radu Gh. de la unitatea Legume-Fructe din Piața Unirii, vinde rațe, «calculînd» în minte prețul. În felul acesta încasează la fiecare rață mai mult.

LEGUME.

— Aăăă, tată, n-am să te mai las nici-odată să-mi faci socotelile la aritmetică!!!

DAN HAYON

— ...și fiindcă tot voiai să faci carieră...

T66.

Subsemnatul Lică Bumbac, specialist în investiții estetice și posesor de idei cum rar a mai dat Dumnezeu cuiva în raionul nostru, caut urgent o unitate agricolă dispusă să-și utilizeze fondurile destinate construcțiilor agro-zootehnice după principiul al cărui tată sînt și anume «eu cu ideile, alții cu fondurile și-o să vedeți voi ce iese din colaborarea asta spirituală».

Momentan, unitatea agricolă unde lucrez m-a jignit prin consiliul de conducere zicînd că mă gîndesc numai la construcții costisitoare, în loc să-mi treacă prin cap și eficiența investițiilor.

Jignirile astea mă obligă să-mi pun forța spirituală în folosul altei unități agricole, căreia vreau să-i arăt de ce sînt în stare. În primul rînd, gîndindu-mă la direcția fondurilor, gîndesc să ne preocupăm de hidroameliorații. În acest sens propun asanarea unui teren pe care să cultivăm, prin aclimatizare, cunoscutul condiment denumit piper boabe. Pentru a împleti frumosul cu piperul și aclimatizarea cu banii, consider că piperul trebuie ocrotit de vînturi prin construirea unui dig înalt, cu basoreliefuri înfățișînd scena recoltării piperului la diferite popoare cu experiență în piper. Învățînd astfel din experiența altora îi putem întrece, iar din piperul ce vom recolta peste plan vom amortiza basorelieful și cheltuielile cu aclimatizarea piperului în raionul nostru.

Tot la capitolul hidro, mă bate gîndul să ridicăm un rezervor de apă capabil să asigure adăparea zilnică a circa 300 000 bucăți suflete cu sau fără coarne, adică mult mai multe decît va avea raionul nostru în următorii nu știu cîți ani. Eficiența acestui gigantic rezervor este aceea că, dacă lăsăm robinetul deschis, facem o baltă care va schimba clima locală, iar balta o populăm cu rațe. În felul ăsta nu se va putea spune că n-are balta rațe și unitatea fonduri în baltă.

În privința construcțiilor zootehnice pentru bovine mă preocupă ridicarea unor adăposturi pe verticală, căptușite în interior cu faianță vernilă că se spală mai ușor. Faianța va fi decorată cu un tapet în versuri educativ-instrucționale pentru îngrijitori, iar ca versuri propun următoarele:

*Boii cresc în greutate
Dacă dorm pe săturate.
Nu tușiți cînd ați pesc*

Că pe urmă se trezesc și nici dracu nu-i mai

culcă din nou. Asupra ultimului vers rog să mi se rezerve dreptul de revizuire pînă găsesc o rimă mai poetică. Mersi!

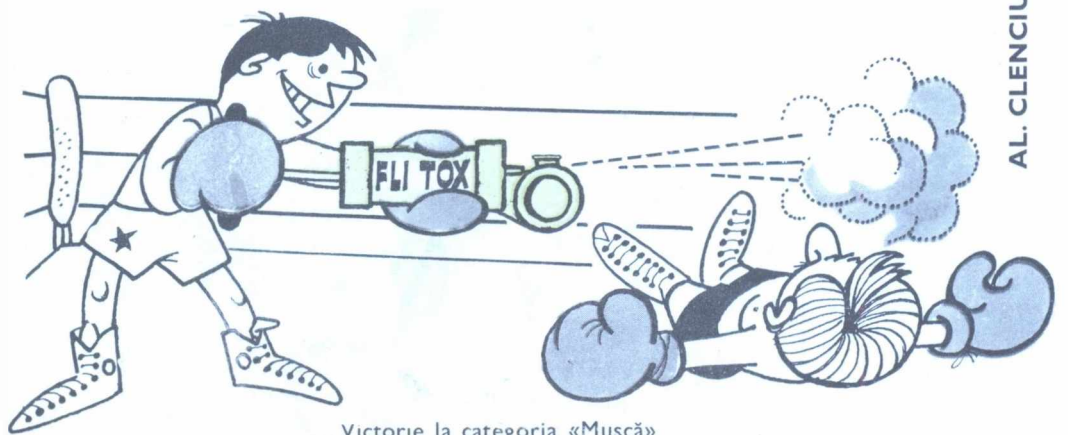
Am convingerea că și porcinele se vor îngriși mai eficient dacă îngrășătoria va consta dintr-o sală luminoasă, construită din sticlă și aluminiu, aceasta intrucît lumina abundentă accelerează fenomenul de fotosinteză al clorofilei din porumbul furaj servit porcinelor. Pentru găini văd ridicarea unei hale cu plafon și pereți din plastic transparent, diferit colorat. Asta e o idee de două hectare. De hală zic. Și subtilă. De mine zic. Subtilă intrucît cu o hală împușc doi iepuri dintr-un fond de investiții deoarece hala va fi în același timp și centru experimental. Cum? Simplu: jocul culorilor din plastic va face, poate, ca, după nu se știe cite generații, găinile să facă ouă diferit colorate. Personal mă cam îndoiesc de treaba asta, știut fiind că găinile sînt în general mai puțin sensibile la culori, probă fiind o găină din curtea mea, care, ca o toantă ce e, a dat violent cu ciocul într-un splendid răsărit de lună la mare, imortalizat în tehnicolor pe o ilustrată trimisă din Poiana Țapulului de mulgătorul Lambru Oiță. Totuși, încercăm experiența că, vorba aia, încercarea moarte n-are, cel mult fondurile, dar nu e cazul să ne zgîrcim pentru asta, cînd e vorba să revoluționăm ouatul ancestral și monocolor.

Din cele expuse a reieșit clar atenția ce-o acord hidro-ameliorațiilor, aclimatizărilor și folosirii resurselor locale. Totuși, costul redus al construcțiilor se realizează și prin transportul ieftin al materialelor pe șantier. Dintre toate, transportul pe apă e cel mai rentabil, dar, din păcate, nu-l putem folosi intrucît prin raionul nostru nu trece nici un fluviu. Rămîne deci să efectuăm transportul cu mijloace proprii, în care scop vor trebui achiziționate cîteva bucăți de mijloace acționate automoto.

Cu asta am terminat momentan. Răspunsurile la ofertă rog să-mi fie trimise urgent prin mica publicitate sub: «Unde nu-i cap, vai de investiții», asta pentru ca toți care m-au jignit să-și hidroamelioze părerile ce le au despre subsemnatul.

Cînd îmi trece meningita, vă spun eu cum văd și rezolvarea altor probleme din același sector.

Lică Bumbac
pt. conf. VASILE RĂDULESCU

Victorie la categoria «Muscă»

AL. CLENCIU

VREAU MAȘINĂ

Conducerea Cooperativei agricole de Producție din Nerău, raionul Sinnicolaul Mare, a hotărât să ia măsuri serioase în vederea automatizării, ținând să fie în pas cu vremea. Așa că bravii tovarăși cu răspundere în cooperativă au trecut la acțiune și au pus ochii pe un... autoturism, care, desigur nu avea să contribuie atât la automatizarea producției, cât la automatizarea conducerii C.A.P.-ului.

De fapt nu are nimeni nimic împotriva ca o cooperativă agricolă de producție să aibă și un turism la scară. Vezi însă că obiectul respectiv era proprietatea unui particular care îl vindea. Și cei de la C.A.P. l-au cumpărat. Dar prin «Consignația». Autovehiculul însă se cheamă că tot din sectorul particular provenea. Deci C.A.P.-ul a făcut o achiziție contrar normelor legale. Și, din această cauză, achiziția nu poate căpăta forme legale de circulație.

Așa că proaspăta bucurie a conducerii C.A.P.-ului stă pe loc. Adică nu stă de tot. Se circulă cu ea între două ulițe sau de la stîină pînă la fîntînă. De la stîină, vorba vine, că pe șosea nu-i calcă roțile, neavînd permis de circulație și nici număr. Din cînd în cînd, pesemne, se mai așază în ea cei de-au cumpărat-o: unul face pe șoferul, altul face ca motorul, iar al treilea își imaginează că circulă prin țară și face pe ghidul. Și așa se joacă, pesemne, oamenii și le mai trece năduful.

Numai că joaca asta a costat 65 000 de lei. Și banii nu-s din fondurile jucăușilor, ci din fondurile C.A.P.-ului. Sînt zile-muncă.

Și cînd niște oameni bagă atîta bănet într-un obiect care nu folosește, te întrebî cum de-or fi căpătat carnet de conducere.

Nu e vorba de conducerea autoturismului.

S.R.

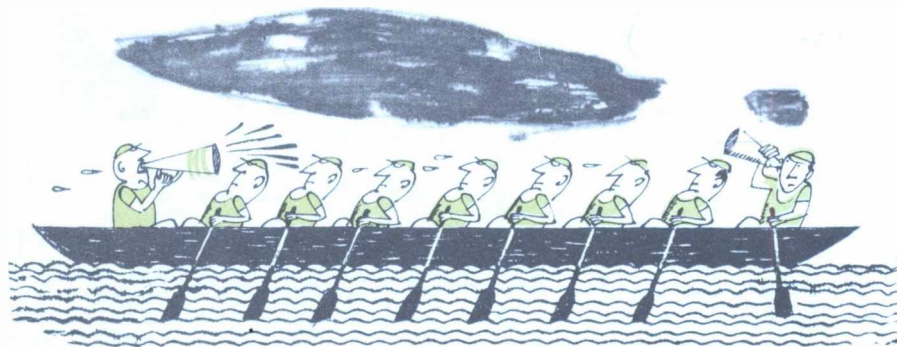
ÎNTREBARI CONCRETE

ÎNTREBARE: De ce este admirată Lili?

RĂSPUNS: Pentru că are un fermoar «Metaloglobus» (care nu se închide)

A. LUCACI

FĂRĂ CUVINTE

Ceasului

de ION RUȘ

*Mă înpăimînți mereu cînd te privesc
Cum smulgi din viață clipe după clipe
Și în tic-tac-ul neprietenesc
Văd ale vesniciei largi aripe.*

*Prietenos cum ești cu veșnicia
Trimîți pe «apa simbetei» secunde
Și parcă te încearcă bucuria
Că mi le furi și nu le pot ascunde.*

*Mereu îmi amintești cum curge timpul.
Tu, emisar lui Cronos pe Pămînt,
Și-nfigi în mine spaima, precum ghimpul,
Că vegetez și încă nu-mi iau vînt.*

*De n-ar fi să-mi dai veste dimineața
Că-i timpul să mă scol să-mi beau cafeaua,
Tu care-mi otrăvești atîta viața
Nici n-ai habar cum ți-aș mai pune șeaua.*

*Te-aș desmembra în arcuri, roți și axe
Si-n locul tău (sfidînd orice reproș)
Chiar dac-ar fi să dau și suprataxe
Mi-aș procura amice un cocoș.*

*Desfîințînd un monstru guraliv
Ce mă-nspăimîntă cu-a secundeii vorbă
Eu mă gîndesc că în definitiv
Cocoșul e un ceas perfect... în ciorbă.*

UN MENIU ORIGINAL

Copiii de la Căminul de zi din Galați mulțumesc pe această cale celor care au trecut pe listele lor de meniu și au procurat pentru «hrana» lor 435 sticle de bere și 6 kg de spirt rafinat.

Cu acest prilej, «promoția» 1965 (adică toți foștii colegi de cămin care în 1965 aveau 4 ani) sînt rugați să fie prezenți la agapa colegială ce va avea loc în 1966, unde, la un pahar de bere, vor depăna amintiri și vor afla unii despre alții ce au realizat în viață, ținînd seama că niște persoane care la vîrsta de 5 ani au în meniul lor 435 sticle de bere se cheamă că s-au maturizat demult.

În încheierea mesei se va servi cite un pahar de spirt rafinat de cap, doritorii putînd să aducă și băuturile lor preferate ca: spumă de drojdie, țuică bătrînă, trăscău, whisky și altele.

Sînt interzise laptele, cacao cu lapte, cafea cu lapte, nestle sau alte băuturi nocive pentru copii. Hai noroc și la mai mare (că sîntem mititei)!

S.R.

CLEOPATRA

(Continuare din pag. 7).

Rămasă solo-n Roma, tăcută și vădană!
Dar cum ne-nvață filmul în următoarea clipă
Ei, zeii, o luară sub calda lor aripă.

Trimisul lor — Antonius — cu ochii de pisoi:

ANTONIUS: Aș vrea să-ți fiu, regino, amant în schimbul doi!

PREZ.: Să vezi a naibii soartă, c-așa precum aud,
I-a fost amant în filme, dar și la Holliwood.
Și fiindcă știrea asta n-a fost un simplu zvon,
I-a dat în judecată, «Fox-Movieton»

Căci firma le făcuse contract de angajare
În film să se iubească, și nu după filmare...

Iar Cleopatra Taylor — teribil paradoxul —

A dat și ea, la rindu-i, în judecată «Fox»-ul

Că nu-i făcuse firma, reclamă cu vagonul

Iar din pricina asta și-a feștelit blazonul.

Și-avea dreptate diva, că-i doar mai delicioasă

Ca o reclamă fadă, cu pastă făinoasă!

E supărarea-i dreaptă, va spune-o și ancheta:

Pe planul doi regina, pe planu-ntii șpagheta?

Reclamă mai puțină — cu-n film atît de fain —

Ca roșului de buze «Helena Rubinstein»?

(Sînt 50 de procese, cu-această «Cleopatră»

Și s-au sfîdit curtenii mai rău decît la satră).

PREZ.: Dar episodul-acesta, propun să-l dăm uitării

Să ne întoarcem iară la tainele filmării:

Antonius o salvează, topit și fără glas

(În sală-auzi suspine și smiorcăit din nas)

O barcă o așteaptă în bezna unui port,

Antoniu-i strînge mîna în chip de pașaport.

COR: Trec ani cețoși în goană și Cleo ca prin vis

Pe-Antonius îl așteaptă. Așa cum și-au promis.

Stă zile lungi, regina, de veghe la ferestre

Și între timp Antonius ia una mai cu zestre.

PREZ.: Aflînd despre trădare, regina face crize

Și sfarmă tot palatul în două-trei reprize.

CLEO: Aduceți pe Antonius, că-i un bărbat viril.

Am de la Cezar unul, dar vreau înc-un copil!

PREZ.: Un glas răzbate-n sală, pregnant și cam nazal:

«Nu plînge, măi regino, c-avem virili și-n stal!»

COR: Și zeii-o ajutară. La punctul cel mai critic

Răsare el! Antonius! Jenat și autocritic...

Trei tone de săruturi, în hol, în pod, pe vatră

Femeia-i tot femeie, chiar dacă-i Cleopatră.

PREZ.: Le ride iar destinul! S-au întîlnit în fine!

Îmbrățișare lungă de patru, cinci bobine!

COR: Sfirșitu-i trist. Căci moârtea încearcă să-l înhațe

Și moare-n ale dînzei prea albe antebrațe.

PREZ.: Istoria, din păcate, ne spune altceva.

Așa-i cînd cei istorici nu merg la cinema.

COR: Decît pe-un cîmp de luptă, strivindu-te copita,

E totuși mult mai bine să mori pupînd iubita.

Iar mîndra Cleopatra, cum de-ași lăsat, o zei!

S-o piște la falange doi șerpi cu clopoței?

PREZ.: Să fi fost eu acolo, veneam cu-n șarpe boa

Și terminam mai iute cu ea și seria a doua...

Deși mă mai frămîntă și azi o întrebare.

O, scenariști destoinici, să-mi dați voi dezlegare

Ce s-a ales pe urmă cu-acel micuț orfan?

Că dacă nu-l ia nimeni, îl ia

I. AVIAN

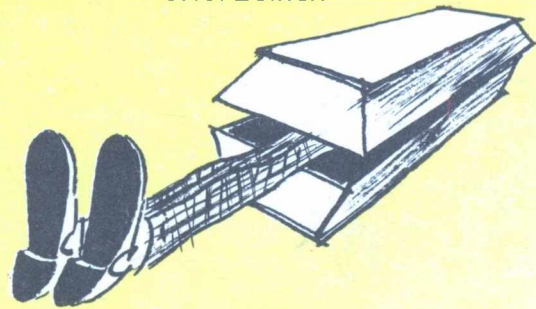
Datorită numărului insuficient de ateliere pentru reparat umbrele, acestea sînt foarte aglomerate.

E. STĂNCULESCU

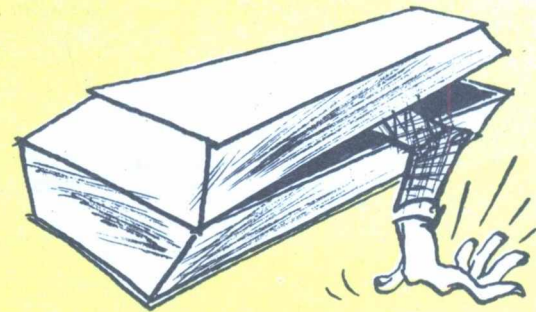

RESPONSABILUL: — Ei și dacă trece toamna?... Vine primăvara. Și sînt niște ploii primăvara...

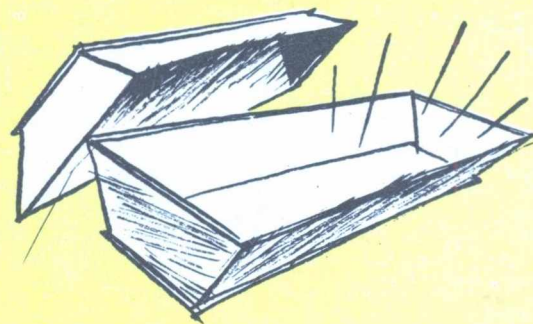
UNUI ZGIRCIT

UNUI ȘPERTĂR

UNUI CHIULANGIU

TREI EPITAFURI DESENATE de A. POCH

INVENTATORI CELEBRI

Vidrilă Pavel, casier la Întreprinderea forestieră Bozovici, (raionul Bozovici, regiunea Banat) are de gînd să scrie o carte intitulată «Cum scoți banii din piatră seacă», lucrare ce se presupune că o să-l pună la pămînt pe Carnegie. Astfel, nea Vidrilă o să arate în această interesantă carte, cum se poate ajunge departe cînd pui la bătaie creierul, curajul și mîna stingă.

Rețeta pe care a folosit-o marele inventator se bazează pe mandate poștale. Ingeniosul întocmea niște state de plată acordînd o serie de drepturi bănești unor beneficiari fictivi. Aștia însă, fictivii, nu se prezentau să-și ia banii deoarece, în calitate de fictivi, ei nici nu prea existau.

Atunci, celebrul filantrop, grijuliu față de acești fictivi care nu se prezentau, neglijenții, să-și ia banii, le trimitea la toți, banii, prin poștă, la niște adrese bineînțelese super-fictive. Deci se înregistra faptul contabil că banii au plecat. Dar, după cîteva zile veneau banii înapoi cu mențiunea «adrisantul necunoscut». Dar acum nu se mai înregistra faptul contabil că banii au venit înapoi. Și așa a adunat (sau a risipit) maestrul Vidrilă suma de lei 10 000 (zece mii lei), singurii nefictivi între toți fictivii cu care lucra Pavel. Pesemne însă că în toată această invenție și-o fi băgat nasul vreun nefictiv și i-a dărimat lui nea Vidrilă toată șandramaua. Așa că n-o să mai scrie cartea ca să învețe pe alții cum să ajungă departe, mai ales că și-a dat seama că atunci cînd lucrezi așa cu mandatele poștale, o dată pot să răsară alt soi de mandate.

Că vorba ceea, dacă te pricepi, poți să scoți bani din piatră seacă, dar să fie piatra ta, nu a statului.

Te pomenești că el, unde o fi auzit de Pietrele Doamnei, și-o fi spus că astea (casele de bani) sînt Pietrele Domnului.

Ale domnului Vidrilă!

Ei, nu!

S.R.

MICRO-FOILETOANE RIMATE

Întreprinderea «Flacăra»-Cluj li-vrează costumele din stofă fină în cutii de carton, iar pe celelalte în baloturi legate cu sfoară.

*Hainelor nu le convine
Felul cum se ambalează
Și-n drumul lor spre magazine
Săracele, se «șifonează».*

Magazinele AGROSEM nu sînt aprovizionate permanent și cu semințe pentru păsări.

*Pe papagal vrînd să-l împac,
I-am dat semințe de dovleac.
Dar mi-a strigat cu glas afon:
— Ce, crezi că sînt la stadion?*

Membrii Comitetului Executiv al Sfatului popular raional Videle nu respectă orele de audiențe.

*O-nțepătură e în van
Să le-adresez, căci îmi dau seama,
Cînd nu primesc pe cetățean
Cum să primească epigrama?*

Terenul de fotbal al asociației sportive «Carpați»-Sinaia este plin de bălării.

*Pe aceste bălării
Mi se pare foarte clar
Că sportivii de aci,
Le-au primit cu inventar.*

Brigada artistică de agitație a Casei raionale de cultură «Tudor Vladimirescu» din Capitală s-a destrămat.

*De-i întrebi, cu toți se jură
Că la Casa de Cultură
Vin și azi de multe ori.
Însă doar ca spectatori.*

V. D. POPA

BALADĂ CULTĂ

CU INFLUENȚE FOLCLORICE

*Frunză verde, lingură,
rău e, Doamne, singură!*

*Plictiseala, sau căldura,
sau mătușă-mea, (cu gura),
m-au făcut ca, în sfîrșit,
să zic: «Bine! Mă mărit!
Însă cer (sper că nu-i mult!),
un băiat deștept și cult.»*

*(Bine vorba nu sfîrșea,
mătușa că și pornea,
pe-un călcii că se-nvrîtea,
și... băiatul că-mi găsea.)*

*Prezentat. (Da. Prezentabil.
Un costum ireproșabil.)*

*Fost, cu el la cinema,
fost — plimbare la șosea,
fost la Capșa (la cafea)...
El de dragoste-mi vorbea:
«Omul care nu iubește
la ce naiba mai trăiește?»
(Și-apoi a continuat*

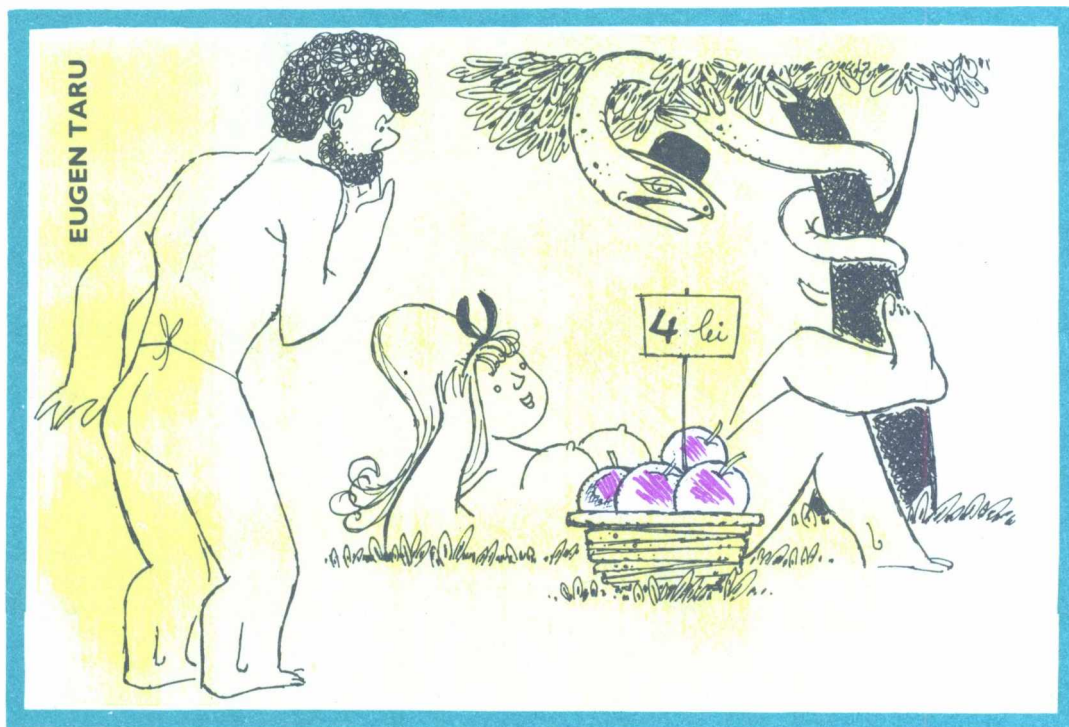
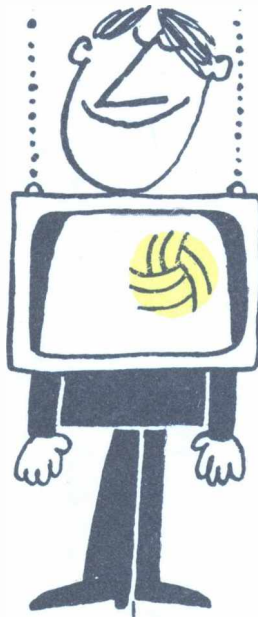
*ce avea de demonstrat)
«Eu, de cînd m-am pomenit,
toată viața am iubit.
Într-a doua de liceu,
Ozon fu iubitul meu.
Peste cîtva timp (un an)
L-am iubit pe Coe Dan.
Dar, cam de prin clasa-a 5-a,
sînt nebun după Garrincha.
Pele... așa! Mă lasă rece.
Eusebio-l întrece...»*

*(Tot așa, și iar așa,
dragostea-și dezvăluia
și mă culturaliza):
«Eu pariez pe portughezi.
Ei iau cupa. Ai să vezi...»*

*E clar, cred, că l-am găsit
...deștept, cult și... 'ndrăgostit...»*

*Frunză verde, lingură,
bine-i, Doamne, singură!...*

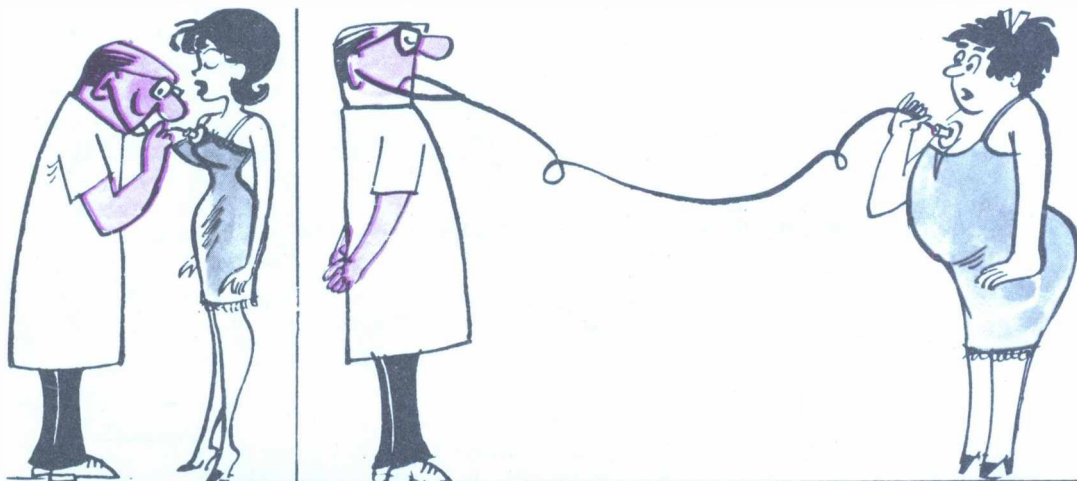
ADRIANA LAMBEANU

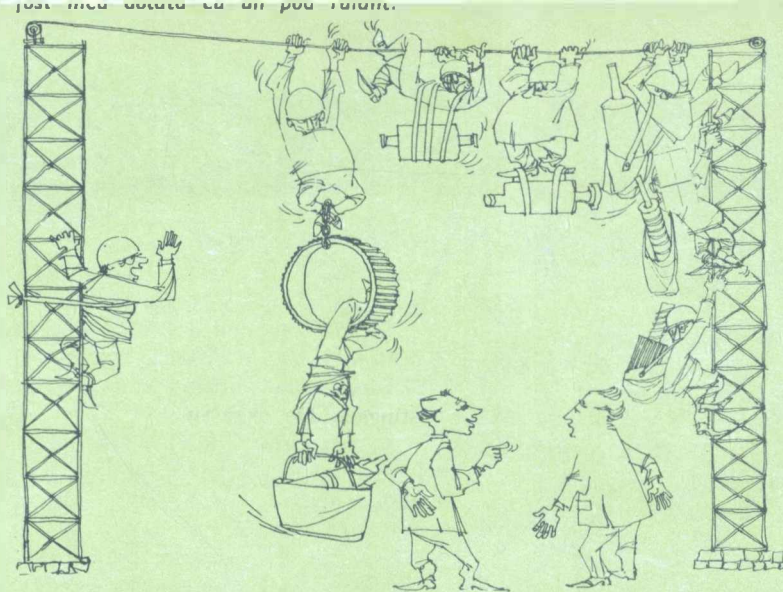
EUGEN TARU

FĂRĂ CUVINTE

GH. CHIRIAC

FĂRĂ CUVINTE

— Nu te speria, facem și noi ce putem ca să nu se simtă lipsa podului rulant!

DOMNUL BALHAZAR

Domnul Balthazar
Are toate continentele în buzunar
De unde le scoate sub formă de hartă
Și-ncepe să le măsoare și să le-mpartă.

Domnul Balthazar
A fost marinar,
Are-n crustate mai multe femei și șerpi
Crescute sub piele ca niște ierbi
Cu care se mîndrește că nu-i
În tot ținutul altul ca dumnealui.
La ora cinci și jumătate
Bate clopotul în cetate.

Domnul Balthazar prin curte
Își mișcă membrele scurte
Ca un copac fără frunze, stingher,
La o margine de drum și de cer,
Și-njură în zece limbi ciudate
Ceasul din cetate
Care întîrzie
În fiecare minut cite-o veșnicie,
Că domnul Balthazar socoate
Minutele toate

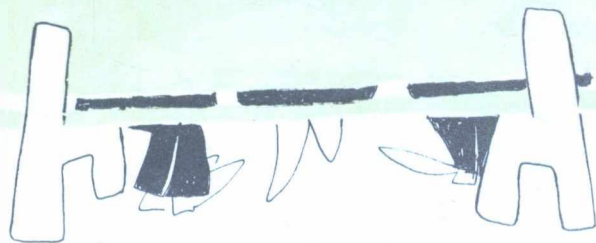
Pierdute de oameni, de copaci, de animale,
Stînd cu rost în preajma dumisale.

«Care va să zică, se tînguiește,
În ceas timpul se risipește».

Într-o zi s-a înspăimîntat
Fîndcă i-a trecut prin minte un gînd ciudat:
Dacă timpul nu s-ar fi risipit într-o doară
El ar fi trebuit de foarte multă vreme să moară...

CONST. DUICĂ

ION DOGAR - MARINESCU

— la mîna, domnu-
le!!! Nu dumneavoastră.
celălalt...!!!

D E D E P A R T E T I S C R I U

DRAGĂ URZICUȚO,

La noi, la Giurgiu, dacă soția, mama sau fiica vrea să-și schimbe tocurile de la pantofi, se duce la orice atelier al Cooperativei meșteșugărești «Deservirea» și nu-i schimbă nimic. Asta pentru că, din diverse motive, cooperativa a lansat moda să refuze asemenea lucrări, din lipsă de material. Singura soluție rămîne gara. Acolo se duc cetățenele, dar nu pentru tocure, ci pentru tren pînă la București. Deci, în acest caz, «Deservirea» din Giurgiu deservește cooperativele din Capitală cu clientelă.

Nicolae Viorel
Giurgiu

STIMATĂ URZICA

Toti croitorii îți lucrează costumele de haine la un rînd sau la două rînduri. La cooperativa de croitorie de pe strada Gh. Barițiu din Orăștie însă confecțiile se fac la zece rînduri... de amînări. Asta pentru că acolo se poartă în orice sezon clienții cu vorba. Dar, și cînd comanda este gata, o porți de cîteva ori în pachet venind pentru remedieri. Personal m-am convins de acest lucru dînd acolo să-mi lucreze

un fulgarin și o pereche de pantaloni. Cînd au fost gata, lucrătorii mi-au făcut proba totalei lor neglijențe.

De aceea ți-am scris, dragă Urzico. Poate ai tu ac de nărvul lor.

B. Aurel — Orăștie

URZICO,

Locuiesc în Mîrșa-Avrig și, cînd vreau să mă amuz, știi ce fac? Mă duc la cinematograful nostru și privesc... programul lunar tipărit de

Întreprinderea cinematografică regională de stat Brașov. Într-o clipă mă pornesc pe hohote de ris de parcă l-aș avea înaintea ochilor pe Fernandel. Dar cum să nu fac haz cînd pe afiș scrie, de pildă, că în filmul «Spre culmi» joacă Alida Valli (probabil travestită în comicul englez Norman) sau că «Fata în doliu» este o coproducție italo-franceză. (Biata fată, pesemne poartă doliu pentru că și-a pierdut paternitatea spaniolă!). Aceste greșeli — vorba

cea — ca-n filme, ca și altele cam de același «metraj», arată că tovarășii de la I.C.R.S. Brașov nu merg la cinematograful. Păi atunci să meargă la «Urzica»!

Ovidiu Bucur
Mîrșa-Avrig, reg. Brașov

URZICUȚA NOASTRĂ,

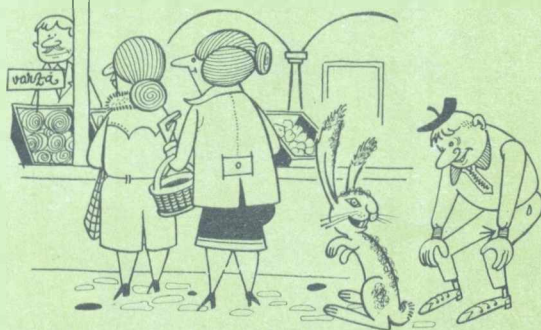
Pe unele clădiri vezi cîte o firmă pe care scrie: «Aici a locuit poetul XY». Și pe blocul nostru M. 5 A. din cartierul bucureștean Balta Albă există una. Ea ne aduce aminte că în acest loc a stat timp de 24 ore... postul telefonic public solicitat de noi. Într-o zi a fost montat, iar în ziua următoare demontat intrucît nu exista circuit. Firma «Telefon public» însă a rămas.

Așa stînd lucrurile, te rugăm să intervii ca să se facă o mică modificare pe firmă. Și anume, în loc de «Post de telefon public», să se scrie «Fost telefon public». Putem cere asta la 04, dar te-am preferat pentru că ne ești 06.

Locatarii blocului M.5 A.
Cartierul Balta Albă — Loco

AL. CLENCIU

APROZAR

LĂUDĂROSUL

— Ce faci aci, iepurilă?
— Fac... coadă!

POSTA REDACTIEI

RODICA TOTT

OLTEANU CĂLINA

Stați bine; am propus fabula pentru publicare. Dorim să știm însă cu adevărat unde stați...

MITITELU ȘTEFAN — CRAIOVA

În materie de desen, același răspuns ca și rîndul trecut: nu se înțelege nimic. Mai trimiteți; pînă la urmă ori vă pricepem noi pe dv., ori dv. pe noi...

FILIMON ALEXANDRU — LOCO

Coșurile pentru hîrtii din stațiile de autobuze sînt într-adevăr pentru hîrtii și nu pentru gunoaie. Deci poanta din schița dv. nu mai are nici un... haz.

ROGOJAN AUREL — ELEV, CEICĂ-ORADEA

Aveți dreptate. Vă mulțumim pentru sesiune și vom avea grijă să nu se mai repete. În orice caz vă acordăm nota 10 + felicitările.

MOSOARCĂ VASILE — ORAVIȚA, STAN GH. — GALAȚI, MARTIN IONEL — TIMIȘOARA, DORU PETRICĂ — REȘIȚA, CLUJANU GRIGORE — CARANSEBEȘ, NICULESCU ELENA — TÎRGOVIȘTE

*Exprimări directe (lene de gîndire — un defect)
De-asta ploaia de catrene
A ajuns la coș... direct.*

SFINX — SIBIU

Sfinx — și noi!

DIACONU VIRGIL — PITEȘTI

Nu! Înțelegeți foarte greșit «inventivitatea poetică». De pildă ultima strofă:
*Se zice despre mine că-s
Un prost crescut, dar nu-i ade-
vărat, pentru că sînt destul de
solid și am 1,80 m înălțime.*

Nu este deloc originală. Am mai văzut-o scrisă undeva exact, și tot așa... în proză.

TRUDĂ I.U. — AVRIG — BRAȘOV

Din ce în ce mai rău. Și nu e bine.

ENE ION — SIBIU

Deocamdată... da. În pagina de față.

TONCIU IORGU — COMARNIC

E un model de poezie care nu se mai poartă. E prea decolatat...

ION N. TUDOR — COMUNA APOSTOLACHE — TELEAJEN

Cu «Milogii» și «Schilozii» dv. e o adevărată tragedie. Pentru noi, firește.

BĂDESCU IOAN — ARAD

Cum poate avea un microb paie-n cap? De ce nu vă gîndiți mai mult înainte să scrieți? Că pe urmă, dați altora de gîndit...

DAVID GHEORGHE — TURDA

Un adevărat labirint: poezii lungi și întortocheate. În felul acesta e cam greu să ieșiți la lumină.

FEINGOLD I. — LOCO, MORDĂRIȚA EUGENIA — PLOIEȘTI, ALEXANDRESCU M. — TIMIȘOARA, BIZABOC RODICA — IAȘI, SORECI ȘTEFAN — LOCO

Perioada de vîrf a concediilor a trecut. Trebuie să știți că noi pregătim numărul cu mult înainte de apariție. De aceea materialele axate pe probleme de sezon e bine să fie trimise la... timp.

LUNCAN AURELIAN — ROMAN

«Mătura» v-a fost... fatală.

ZĂVĂLEANU ST. — LOCO

Începeți cu o epigramă:

*Tuturor ai mei confrăți
Le dedic un vers
Care sună cam așa:
Ei! M-ați înțeles?*

Și urmați cu o alta adresată
Unui lacom:

*E foarte, foarte muncitor
Pe cît am auzit:
Dar: Oare atît.*

Atît ce? Probabil că ați vrut să mai adăugați un vers și despre lacom, dar vi s-a părut că e prea mult și atît. Ei! M-ați înțeles?

KURT BINDER — SIBIU

În loc să refaceți fabula mai rău ați incurcat-o. Iată, de pildă, cum îl descrieți

pe Zeus:

*Acesta-mpodobit cu ample aurore
înconjurat cu fast, pe-al cerului liman
cu mii de dumnezei și alte carnivore
sta-ntins alene pe superbul nor persan.*

C-ar fi împodobit cu ample aurore, se prea poate, dar că acceptă o asemenea inghesuală pe un biet nor persan e mai greu de crezut. Mai ales că sînt pe-acolo atîtea... carnivore.

FERARU VICTOR — CLUJ

Ideea este neclară, modul de expresie stingaci. De exemplu:

— Am aprins o țigară ca s-o sting imediat...

— ...și privind asfințitul soarelui în acel farmec singeriu de asfințit de soare între cei doi nori singerii...

— ...dar ce să prelungim vorba, destinul ne spunea că facem parte din ceata fraierilor...

Ar fi interesant să știm ce vă spune destinul și în privința acestei exprimări?

DEOCAMDATĂ, NU!

Giorgiano Visolia — Loco, Grigorcea Raluca — Loco, Radu Felecan — Bacău, Eugenia Mihăescu-Preda — Cîmpulung Mușcel, Ungur Liviu — Ciucea-Cluj, Sofianu Gh. — Vaslui, Dic Martini — Loco, Nicolaescu Paul — Constanța, Al. Sfirlea — com. Cihei-Crisana, Mihalache Constantin — com. Broscăuți-Dorohoi, Drăgănescu Gh. Buftea.

C. CAZACU

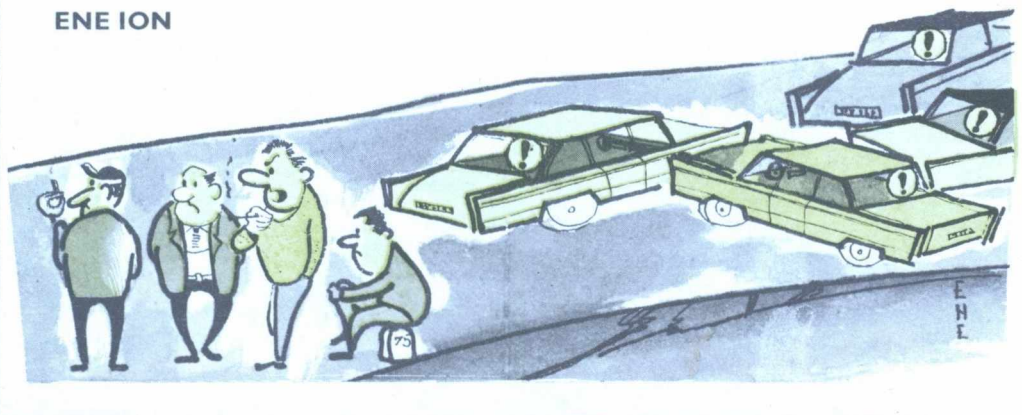
SEDINȚĂ DE PRODUCȚIE

— Cum, Popescule?!... ai fost la mare și nu te-ai bronzat?!

— Păi... nu mi-ați dat nici o dispoziție în acest sens.

ENE ION

— Parcă toți avansații au intrat în pămînt, nu trece nici unul să ne descurce.

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOARE

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat

de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”

44.601

Aviația americană
suferă pierderi grele
în Vietnam.

— Băieți, fiți gata
a decola 1367...

Владимир